

нитѣ бухали и кукумявки, които дирѣха падналитѣ жертви отъ новия фашистки политически курсъ, за да ги заведатъ въ своитѣ редове и увеличатъ своитѣ кадри. Като никога презъ цѣлия си организационенъ животъ, БУС и Желѣзничарски Сюзъ набѣгнаха неимовѣрно. Тѣ бѣха на властъ. Подъ тѣхната властническа стрѣха можеше да се намѣри пристанище и спасение отъ разразилата се политическа буря, която помиташе всичко, за което знаеше или ѣ бѣ посочено, че не е съ нея. Апаратътъ бѣ изкустно нагласенъ за тази целъ. Учителскитѣ дружества, ръководени предимно отъ общодѣлци учители, разпрашаха заявления за записване членове на БУС, и всѣки, който имаше дързостта да откаже да членува въ Сюза, искаха му се обяснения. Упорствуваше ли, той бѣ донасянъ, а скоро и изгонванъ отъ учителското поприще. На уволненитѣ пкъ учители, бивши членове на Орган. на учит. и служ. по Нар. просвѣта, за да се възстановятъ на длѣжностъ, внушаваше имъ се отъ ръководителитѣ на учит. дружества, че тази работа ще може да оправи само председателя на БУС, Д. Негенцовъ, но е необходимо, щото уволнениятъ учителъ, преди всичко, да стане членъ на Сюза. Създадено бѣ едно особено положение: уволненитѣ учители по чл. 82, въ повечето случаи по доносъ предъ властта отъ видни „сюзни дейци“, отъ сжщитѣ се изпрашаха съ препоръчано писмо въ София при Д. Негенцовъ, за да имъ изходатайствува възстановяването. И той изходатайстваше, като заедно съ това печелѣше и членове на БУС. Тази срамна търговия съ неволята на подгоненото учителство продължава доста дълго време и спечели презъ 24—25 учебна година 3576 нови членове на Сюза — толкозъ, колкото никога не бѣ успѣлъ да спечели чрезъ своята пропаганда и агитация презъ време на своето сжществуване. Спечели го, но съ силата на властта; спечели го единствено и изключително като казионна организация, и защото нѣмаше вече друга учителска организация, която да му пречи и освѣтлява пжтя на учителскитѣ борби.

XIII

Учителскитѣ съюзи следъ 9 юний и септемврий 1923 год.

Следъ Септемврийското възстание 1923 год., на учителското „поле брани“ останаха да развѣватъ своитѣ жълти знамена само двата учителски съюза — Б. У. Сюзъ и Сюза на класнитѣ учители. Най-решителния тѣхенъ идеенъ противникъ — Организацията на учителитѣ и служителитѣ по нар. просвѣта, бѣ отстраненъ отъ полето на професионалната борба. За моментъ, тѣзи съюзи си отдѣхнаха и радостно потриваха ръце, защото отъ тукъ нататкъ ще могатъ свободно да си разиграватъ коня и безпрепятствено ще могатъ да търгуватъ съ сѣкровениѣ интереси и идеали на учителството. Тѣ не само се туриха въ пълна услуга на властта, не само приспиваха въ сладка дрѣмка напълно онеправданото въ всѣко отношение учителство, но, безъ свѣнъ и червенина на лицето, запретнаха високо крачули и